

רע"פ 6779/19 - מוראד מפארג'ה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 6779/19

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: מוראד מפארג'ה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי ירושלים מיום 23.09.2019 בתיק עפ"ג 32187-04-19 שניתן על ידי כב' השופטים רבקה פרידמן-פלדמן, אלי אברבנאל וחיה זנדברג

בשם המבקש: עו"ד סאהר עלי
החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בירושלים (כב' השופטים ר' פרידמן-פלדמן, א' אברבנאל וח' זנדברג) מיום 23.9.2019 בעפ"ג 32187-04-19, בגדרו נדחה ערעור המבקש על חומרת העונש שהוטל עליו בגזר דינו של בית משפט השלום בירושלים (כב' השופט ש' הרבסט) בת"פ 7020-11-14.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע, ביחד עם נאשמים נוספים, על פי הודאתו שניתנה במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן בביצוע עבירה של ניכוי תשומות בלא שיש לגביהם מסמך כאמור בסעיף 38 לחוק במטרה להתחמק מתשלום מס, לפי סעיף 117(ב)(5) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: חוק המע"מ) בנסיבות מחמירות לפי סעיף 117(ב)(3) לחוק המע"מ.

2. האישום הרלוונטי למבקש מכתב האישום המתוקן שהוגש בעניינו הוא האישום השישי ולפיו הנפיק המבקש חשבוניות פיקטיביות בסכום כולל של כ-1,500,000 ש"ח במטרה להתחמק מתשלום מס.

3. בגזר דינו עמד בית משפט השלום על מדיניות הענישה הנוהגת, על הערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות ועל נסיבות ביצוען, וקבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המבקש נע בין 12 ל-24 חודשי מאסר, קנס ומאסר על תנאי. בקביעת העונש בתוך המתחם, התחשב בית המשפט לחומרא בעברו הפלילי של המבקש, הכולל הרשעות בענייני אלימות ורכוש; בהתרשמות שירות המבחן מכך שהמבקש מתקשה לקבל אחריות על מעשיו; ובכך שהמבקש לא השיב את הכספים שגרע ולא הסיר את המחדל מושא האישום. במסגרת השיקולים לקולא, התחשב בית המשפט בכך שהמבקש הודה במיוחס לו; בנסיבותיו האישיות והמשפחתיות הייחודיות; ובחלוף הזמן מאז בוצעו העבירות. עוד התייחס בית המשפט לחומרת העונש שנגזר על הנאשם המרכזי בפרשה. בהתחשב באמור, מצא בית המשפט כי יש לגזור את עונשו של המבקש בחלקו התחתון-מרכזי של מתחם הענישה, וגזר עליו 14 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי וקנס בסך 200,000 ש"ח או 6 חודשי מאסר תחתיו.

4. המבקש הגיש ערעור על חומרת עונש המאסר לבית המשפט המחוזי. בערעורו, טען המבקש כי הפער בין העונש שנגזר עליו ובין העונש שנגזר על הנאשם המרכזי בפרשה, שנידון ל-32 חודשי מאסר כאשר הוא הרוח החיה מאחורי העבירות מושא כתב האישום והוא אף הורשע בעברו בעבירות מס, מפר את עקרון אחידות הענישה. בית המשפט המחוזי דחה הערעור בקבעו כי בית משפט השלום שקל את העונש שנגזר על הנאשם המרכזי בפרשה בבואו לגזור את עונשו של המבקש, וכן התחשב בנסיבותיו האישיות של המבקש, בחלוף הזמן וביתר שיקולי הענישה הרלוונטיים בנסיבות העניין, ולפיכך הוא לא מצא מקום להתערבות בגזר הדין.

המבקש ממאן להשלים עם פסק הדין, ומכאן הבקשה שלפניי.

נימוקי הבקשה

5. בבקשתו, חוזר המבקש על טענתו שהעלה לפני בית משפט קמא לפיה עונש המאסר שנגזר עליו נגוע באי מידתיות ביחס לעונשים שנגזרו על יתר המעורבים בפרשה, ובפרט ביחס לעונשים שנגזרו על הנאשם המרכזי. זאת, בהתחשב בסכומי המס מושא כתב האישום ביחס לכל אחד מהמעורבים בפרשה וביחס לעברם הפלילי בעבירות כלכליות. עוד טוען המבקש כי לא ניתן משקל מספק לנסיבותיו האישיות והמשפחתיות המורכבות המצדיקות, לשיטתו, הקלה נוספת בעונשו.

דיון והכרעה

6. דין הבקשה להידחות. על דרך הכלל, זכותו של נאשם היא כי עניינו ידון בפני שתי ערכאות, ורשות לערעור שני תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין(ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982); רע"פ 641/19 מילר נ' מדינת ישראל (10.4.2019)). הבקשה שלפניי אינה נמנית על מקרים חריגים ויוצאי דופן אלה, ואיני סבור כי נגרם למבקש עיוות דין או אי-צדק מהותי המצדיק

את התערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

יתרה מכך, הבקשה ממוקדת רובה ככולה בחומרת העונש שנגזר על המבקש. כידוע, רשות ערעור במקרים אלה תינתן במקרים חריגים בלבד שבהם ניכרת סטייה משמעותית ממדיניות הענישה הראויה והמקובלת בעבירות דומות (רע"פ 2057/19 מרזוק נ' מדינת ישראל (21.3.2019); רע"פ 9137/16 שריג נ' מדינת ישראל (26.3.2018)).

7. בענייננו, העונש שנגזר על המבקש לא חורג ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים, ובוודאי שהוא לא חורג במידה ניכרת (ראו והשוו: רע"פ 7779/15 חברת כץ עבודות צבע בע"מ נ' מדינת ישראל (31.1.2016); רע"פ 5308/18 ג'בארין נ' מדינת ישראל אגף המכס והמע"מ (18.7.2018)).

באשר לעקרון אחידות הענישה, בית המשפט המחוזי הפנה בפסק דינו לאשר נקבע בע"פ 27/17 בסל נ' מדינת ישראל (12.12.2017) כי "אין המדובר בכלל 'מתמטי' שבלעדיו אין, כי אם בשיקול אחד מבין מכלול השיקולים הרלוונטיים לגזירת העונש" (שם, פסקה 11). זאת ועוד, בית משפט השלום התחשב בעונש שנגזר על הנאשם המרכזי בתיק בבואו לגזור את דינו של המבקש, כך שעונש המאסר שנגזר על המבקש נמוך במידה ניכרת מהעונש שנגזר על הנאשם המרכזי בפרשה, וזאת תוך שבית המשפט איזן בין מכלול השיקולים הרלוונטיים בעניינו של המבקש ובנסיבות העניין. הדברים נכונים גם ביחסלנסיבותיו האישיות והמשפחתיות של המבקש שהובאו בחשבון במסגרת גזר דינו של בית משפט השלום, ואף שימשו להצדקת גזירת העונש המתאים בעניינו בחלקו התחתון של מתחם הענישה, וזאת שעה שבעבירות מס אף נפסק כי גובר המשקל של האינטרס הציבורי שבהחמרה בענישה ובהרתעה על פני נסיבותיו האישיות של הנאשם (ראו, למשל, רע"פ 4791/08 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (9.2.2009)). לפיכך, סבורני כי העונש שנגזר על המבקש מבטא נכונה את מכלול השיקולים הצריכים לעניין, ואיני מוצא מקום להתערבותו של בית משפט זה ב"גלגול שלישי".

8. הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ח בתשרי התש"ף (27.10.2019).

שׁוֹפֵט